

**บทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา
ที่ขัดต่อหลักการของกฎหมาย และอาจเกิดผลกระทบต่อผู้เรียน**

**Provisions of The Draft Higher Education Act That Contrary to the principles
of law and may impact on students.**

ยุวรัตน์ ฐิตินิรันดร์กุล¹

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่สำคัญ เพราะเป็นกระบวนการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความองงามของบุคคลในสังคม (กุหลาบ ปุริสาร, 2558) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาในระดับสูงกว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างองค์ความรู้ ผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งแต่เดิมนั้นการกำกับดูแลจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาอยู่ภายใต้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา(สกอ.) ภายใต้การกำกับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของปฏิรูปการศึกษา และแนวคิดการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาบุคคลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้และมีคุณธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ขณะเดียวกันสถาบันอุดมศึกษาก็มีอิสระทางวิชาการ จึงเกิดแนวคิดในการจัดตั้งกระทรวงอุดมศึกษาขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะ โดยคณะกรรมการยกร่างกฎหมายกระทรวงอุดมศึกษาได้ดำเนินการยกร่างกฎหมายใหม่ที่สำคัญจำนวน 2 ฉบับ ประกอบด้วย ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา และร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงอุดมศึกษา โดยร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาได้เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษาแล้ว จากนั้นจะเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา

และสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามลำดับ ซึ่งคาดว่าร่างกฎหมายฉบับนี้จะแล้วเสร็จในเดือนกันยายน พ.ศ. 2561 ซึ่งเป็นไปตามกำหนดการของคณะทำงานและนโยบายของนายกรัฐมนตรี ที่ต้องการผลักดันเรื่องการจัดตั้งกระทรวงการอุดมศึกษาให้สำเร็จ

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาถือว่าเป็นกฎหมายฉบับหลักในการจัดการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับการกำหนดประเภทของสถาบันอุดมศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับรัฐบาล อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการอุดมศึกษา อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา ความเป็นอิสระของสถาบันอุดมศึกษา หลักธรรมาภิบาลและหลักความรับผิดชอบของสถาบันอุดมศึกษา แต่ก็มีบทบัญญัติบางมาตราของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาที่ขัดต่อหลักการทั่วไปของกฎหมาย ซึ่งอาจเกิดผลกระทบต่อนักศึกษาหรือบัณฑิต และในอนาคตอาจเกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้ ดังนี้

1. การแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารการศึกษา ควรเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษา

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อทำหน้าที่จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาและมาตรฐานหลักสูตรเสนอต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทำการตรวจสอบและพิจารณาหลักสูตรที่สถาบัน อุดมศึกษาเสนอ ตรวจสอบการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษารับรองปริญญาหรืออนุปริญญา กำหนด

¹ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

หลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายใน ติดตามตรวจสอบคุณภาพ การศึกษา พัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา กำกับดูแลให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและมาตรฐานหลักสูตร เสนอความเห็นและแนวทางแก้ปัญหาในกรณีที่ผลการประเมินคุณภาพภายนอกของสถาบันอุดมศึกษาไม่เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษา เสนอความเห็นในการจัดตั้ง ยุบ รวม ปรับปรุง และเลิกสถาบันอุดมศึกษา เสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษาสั่งการให้สถาบันอุดมศึกษาหยุดดำเนินการ หรือแก้ไขการดำเนินการ มอบหมายหรือสั่งการให้เลขาธิการปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และกำกับดูแลการปฏิบัติงานของเลขาธิการและสำนักงาน

เมื่อพิจารณา อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาตามบทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาแล้ว ย่อมเห็นได้ว่าคณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่เหมือนกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เดิมนั่นเอง และผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา ย่อมมีสถานะเป็นผู้ปฏิบัติงานในกระทรวง ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษา

ในด้านของการบังคับบัญชาเลขาธิการคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษานั้น ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาได้บัญญัติให้คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา ทั้งคณะมีอำนาจบังคับบัญชา กำกับ การปฏิบัติงานของเลขาธิการ รองลงมาจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินมาตรา 20 ที่กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงอุดมศึกษา มาตรา 10 ที่บัญญัติให้รัฐมนตรีกระทรวงอุดมศึกษาเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ โดยอาจมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ปลัดกระทรวง หรือคณะบุคคลมีอำนาจบังคับบัญชาในระดับรองลงมา

เมื่อร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาได้บัญญัติให้คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษามีอำนาจ

บังคับบัญชา กำกับ การปฏิบัติงานของเลขาธิการรองจากรัฐมนตรี จึงควรที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษาจะเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา แต่มาตรา 21 ของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา กลับบัญญัติให้คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) เป็นผู้มีอำนาจในการแต่งตั้ง รวมถึงมีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการสรรหาและแต่งตั้งประธานและคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวนี้ขัดต่อหลักการบริหารราชการแผ่นดินอย่างเห็นได้ชัด เนื่องด้วยรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงย่อมเป็นผู้มีอำนาจเต็มในส่วนราชการระดับกระทรวง มีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบาย เป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ของงานในกระทรวงให้สอดคล้องกับนโยบายที่แถลงต่อสภา และที่คณะรัฐมนตรีกำหนดหรืออนุมัติ รวมถึงมีอำนาจในการแต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคลเพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแทนรัฐมนตรี

2. กรณีหลักสูตรวิชาชีพที่คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาไม่สามารถพิจารณาหลักสูตรให้แล้วเสร็จภายใน 90 วัน ให้ถือว่าคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาและองค์กรวิชาชีพให้การรับรองหลักสูตรโดยปริยาย

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษากำหนดให้คณะกรรมการบริหารการศึกษามีหน้าที่พิจารณาให้การรับรองหลักสูตร สำหรับหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบวิชาชีพซึ่งมีองค์กรวิชาชีพควบคุมดูแลตามกฎหมาย ให้สถาบันอุดมศึกษาเสนอหลักสูตรดังกล่าวต่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาเพื่อพิจารณารับรอง และแจ้งผลการพิจารณาหลักสูตรดังกล่าวต่อสถาบันอุดมศึกษา ภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหลักสูตร ในกรณีที่คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาไม่ได้พิจารณาหลักสูตรให้แล้วเสร็จภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหลักสูตร โดยมีได้แจ้งเหตุผลความจำเป็น และระยะเวลาที่จะพิจารณาให้แล้วเสร็จให้สถาบัน อุดมศึกษาทราบ ให้ถือว่าคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาให้การรับรองหลักสูตรแล้ว

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา มาตรา 33 บัญญัติว่าสถาบันอุดมศึกษาจะเปิดสอนหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบวิชาชีพซึ่งมีองค์กรวิชาชีพ

ควบคุมดูแลได้เมื่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองหลักสูตร หรือถือว่าให้การรับรองหลักสูตรแล้ว กรณีที่กฎหมายกำหนดให้องค์กรวิชาชีพมีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือรับรองหลักสูตรนั้น ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบ หรือรับรองหลักสูตรตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรวิชาชีพนั้นแล้ว

เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติมาตรา 33 ของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาแล้ว กรณีให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบหลักสูตรโดยปริยาย หากเกิดกรณีที่คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้พิจารณาหลักสูตรวิชาชีพให้แล้วเสร็จภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหลักสูตร โดยมีได้แจ้งเหตุผลความจำเป็น และระยะเวลาที่จะพิจารณาให้แล้วเสร็จให้สถาบันอุดมศึกษาทราบนั้น เป็นการบัญญัติกฎหมายที่ขัดกับหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพหรือไม่ และเป็นการก้าวล่วงต่อการใช้ดุลยพินิจขององค์กรวิชาชีพหรือไม่ ผู้เขียนได้พิจารณาเทียบเคียงหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพจำนวน 3 องค์กรวิชาชีพ ประกอบด้วยประกาศคณะกรรมการคຸຣຸສກາ ข้อบังคับสภาการพยาบาล และข้อบังคับสภานายความว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาว่าความ พบว่าบทบัญญัติมาตรา 33 ของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา มีความขัดแย้งกับหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพดังนี้

ประกาศคณะกรรมการคຸຣຸສກາเรื่องการรับรองหลักสูตรเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาสายงานการสอน ครั้งที่ 1/2561 ออกประกาศโดยนายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการและประธานกรรมการคຸຣຸສກາ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองหลักสูตรเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาเอาไว้ว่า “สถาบันครุพัฒนาจะดำเนินการจัดให้มีกระบวนการพิจารณาคุณภาพด้านวิชาการของหลักสูตรตามวิธีที่สถาบันกำหนด ผลการพิจารณารับรองหลักสูตรของสถาบันครุพัฒนาถือเป็นที่สุด” และ “หลักสูตรที่ผ่านการรับรองจากสถาบันครุพัฒนา มีอายุไม่เกิน 2 ปีนับแต่วันที่ออกประกาศผลการรับรอง โดยยึดถือประกาศของสำนักงานเลขาธิการคຸຣຸສກາเป็นสำคัญ”

ข้อบังคับสภาการพยาบาลว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับรองสถาบันการศึกษาวิชาการพยาบาลและการผดุง

กรรม โดยรองศาสตราจารย์ ทศนา บุญทอง นายกสภาการพยาบาลเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2560 ในข้อ 29 กำหนดว่า “หลักสูตรที่สถาบันการศึกษาใช้ในการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นหลักสูตรที่ได้รับความเห็นชอบจากสภาการพยาบาลแล้ว”

ข้อบังคับสภานายความว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาว่าความ โดยนายคานวณ ชโลปถัมภ์ นายกสภานายความในขณะนั้น ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมวิชาว่าความ “จะต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หรืออนุปริญญาทางนิติศาสตร์ หรือประกาศนียบัตรในวิชานิติศาสตร์ ซึ่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี หรืออนุปริญญาจากสถาบันการศึกษา ซึ่งสภานายความเห็นว่าสถาบันการศึกษานั้นมีมาตรฐานการศึกษาที่ผู้ได้รับปริญญาตรี หรืออนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรควรเป็นนายความได้”

จากหลักเกณฑ์ขององค์กรวิชาชีพที่ยกตัวอย่างมาทั้ง 3 องค์กรย่อมแสดงให้เห็นว่าองค์กรวิชาชีพแต่ละแห่ง ได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองหลักสูตรวิชาชีพของสถาบันอุดมศึกษาเอาไว้เป็นการเฉพาะแล้ว และองค์กรวิชาชีพมีอิสระในการให้การรับรองหลักสูตรด้วยตนเองได้ โดยไม่ต้องอาศัยหลักเกณฑ์ ดุลยพินิจหรือความคิดเห็นของหน่วยงานอื่นใด

การที่ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา มาตรา 33 กำหนดว่าเมื่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองหลักสูตร ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบ หรือรับรองหลักสูตรตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรวิชาชีพนั้นแล้ว อาจส่งผลเสียต่อนักศึกษาหรือบัณฑิตได้ หากองค์กรวิชาชีพยกเอาหลักเกณฑ์ตามประกาศขององค์กรมาโต้แย้งว่าการรับรองหลักสูตรวิชาชีพของสถาบันการศึกษา เป็นอำนาจขององค์กรวิชาชีพโดยเฉพาะ ไม่อาจถืออนุโลมให้มีการรับรองโดยปริยายตามกฎหมายฉบับอื่นได้ อันอาจส่งผลให้องค์กรวิชาชีพนั้นไม่รับรองปริญญาบัตร ไม่อนุญาตให้นักศึกษาหรือบัณฑิตสอบรับใบอนุญาต ซึ่งย่อมทำให้นักศึกษาหรือบัณฑิตเสียโอกาสในการประกอบวิชาชีพนั้น ๆ

3. กรณีเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษา ให้การรับรองปริญญาแล้ว ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ การรับรองปริญญาแล้วโดยปริยาย

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษามาตรา 37 กำหนดไว้ว่าหลักสูตรที่คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาให้การรับรองแล้ว ให้คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) ประกาศรับรองปริญญาในหลักสูตรนั้น และเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองปริญญาแล้ว ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพหรือหน่วยงานอื่นที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการรับรองปริญญา ได้ให้การรับรองปริญญาแล้ว

บทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษามาตรา 37 ก็มีเนื้อหาในทำนองเดียวกันกับเรื่องการรับรองหลักสูตรคือ หากคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองปริญญา ก็ถือว่าองค์กรวิชาชีพให้การรับรองปริญญาด้วย ซึ่งประเด็นนี้อาจขัดต่อหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพหรือ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์การรับรองปริญญาขององค์กรวิชาชีพพบว่าองค์กรวิชาชีพได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองปริญญาไว้โดยเฉพาะ เช่น ประกาศคุรุสภาเรื่องการรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพ พ.ศ. 2557 ข้อ 3 กำหนดไว้ว่า “การรับรองปริญญาบัตรหรือประกาศนียบัตร พิจารณาจากมาตรฐาน 3 ด้านคือ มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานการผลิต และมาตรฐานบัณฑิต” จากบทบัญญัติดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่าสำหรับหลักสูตรด้านวิชาชีพครุสนั้น การรับรองปริญญาบัตรต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คุรุสภาประกาศกำหนด โดยต้องพิจารณาว่าสถาบันการศึกษาจัดการศึกษาได้ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานการผลิตและบัณฑิตมีมาตรฐานตามเกณฑ์ของคุรุสภาหรือไม่ จะอนุมานเอาว่าเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองปริญญา ก็ถือว่าคุรุสภาให้การรับรองปริญญาด้วยหาได้ไม่

นอกจากนี้ประกาศสภาวิชาชีพบัญชีที่ 75/2559 เรื่องการรับรองปริญญา หรือ ประกาศนียบัตรในวิชาชีพบัญชีของสถาบันการศึกษา ได้กำหนดไว้ว่า “สภาวิชาชีพบัญชีจะพิจารณารับรองปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาการบัญชีของสถาบันการศึกษาในประเทศไทย เฉพาะหลักสูตรของสถาบันการศึกษาที่สอดคล้องกับมาตรฐาน

การศึกษาระหว่างประเทศสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี และได้รับการรับรองคุณวุฒิเทียบเท่าปริญญาตรีจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง” หมายความว่าสภาวิชาชีพบัญชีจะให้ การรับรองปริญญาเฉพาะหลักสูตรที่สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาระหว่างประเทศเท่านั้น จากข้อความที่กล่าวมา ย่อมแสดงให้เห็นว่าองค์กรวิชาชีพมีความเป็นอิสระในการพิจารณาให้การรับรองปริญญาของสถาบันการศึกษา ซึ่งต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่องค์กรวิชาชีพประกาศกำหนดไว้เท่านั้น

บทสรุปและอภิปราย

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ย่อมเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายในร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา ที่ให้อำนาจคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารการศึกษาย่อมขัดต่อหลักการบริหารราชการแผ่นดินที่มีรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงเป็นผู้ใช้อำนาจสูงสุด เพราะแม้แต่คณะกรรมการการอุดมศึกษาเอง ก็เป็นคณะบุคคลที่มาจากแต่งตั้งของรัฐมนตรีกว่าการกระทรวงอุดมศึกษา การบัญญัติของกฎหมายเช่นนี้ นอกจากจะขัดต่อหลักการบริหารราชการแผ่นดินแล้ว ยังเป็นการก้าวล่วงต่ออำนาจการบริหารงานในกระทรวงของรัฐมนตรีกว่าการกระทรวงอุดมศึกษาอีกด้วย

การที่ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษากำหนดว่าเมื่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองหลักสูตร หรือถือว่าให้การรับรองหลักสูตรแล้ว กรณีที่กฎหมายกำหนดให้องค์กรวิชาชีพมีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือรับรองหลักสูตรนั้น ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบ หรือรับรองหลักสูตรตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรวิชาชีพนั้นแล้ว และการบัญญัติให้คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) ประกาศรับรองปริญญาในหลักสูตรนั้น และเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองปริญญาแล้ว ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพหรือหน่วยงานอื่นที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการรับรองปริญญา ได้ให้การรับรองปริญญาแล้ว เป็นการบัญญัติกฎหมายที่ขัดกับบทบัญญัติขององค์กรวิชาชีพที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ โดยเฉพาะเอาไว้ก่อนแล้ว อันอาจส่งผลเสียต่อนักศึกษาหรือบัณฑิตได้ ทั้งนี้ ตามหลักการในตรากฎหมายนั้น กฎหมายที่

ตราขึ้นมาใหม่ ควรต้องพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่ก่อนว่ามี หรือมีความขัดแย้งกันหรือไม่ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ และเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะนักศึกษาหรือบัณฑิต กฎหมายที่ตราขึ้นในภายหลังจึงควรมีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับกฎหมายที่ได้ประกาศใช้ก่อนแล้ว

เอกสารอ้างอิง

1. กุหลาบ ปุริสาร. (2558). เอกสารประกอบการสอนวิชา 842 249 เรื่องผู้บริหารมืออาชีพ. บัณฑิตวิทยาลัย: วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย.
2. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542
3. ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ.....
4. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงอุดมศึกษา พ.ศ.....
5. ข้อบังคับสภาการพยาบาล ว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับรองสถาบันการศึกษาวิชาการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ.2560
6. ข้อบังคับสภานายความว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาว่าความ พ.ศ.2529
7. ประกาศคณะกรรมการคุรุสภาเรื่องการรับรองหลักสูตรเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาสายงานการสอน ครั้งที่ 1/2561
8. ประกาศคุรุสภาเรื่องการรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพ พ.ศ. 2557
9. ประกาศสภาวิชาชีพบัญชีที่ 75/2559 เรื่องการรับรองปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาการบัญชีของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการรับสมัครเป็นสมาชิกสามัญ และการพิจารณาคุณสมบัติเพื่อขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาต (แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 1)